

QUAN ARRIBA EL VESPRE

Pseudònim: Son

Modalitat: Santiago Rusiñol

El Son i jo vam pujar els esglaons de la Punta corrents, fèiem tard. Avui anàvem molt justos de temps per arribar abans que obrissin al públic les portes del museu Maricel. Com cada matí, el Son va quedar-se al carrer mentre vigilava com jo em colava per la porta lateral del Museu del Cau Ferrat, la que quedava fora de les mirades indiscretes de la gent. Vaig entrar al museu, admirant les obres del Santiago Rusiñol mentre pujava a correuita per les empinades escales i recorria amb pressa els passadissos que connectaven amb el Museu Maricel. No hi havia temps a perdre.

Encara recordo el dia que vaig conèixer al Son. Va ser una nit de fa quatre anys. No feia gaire temps que passejava pels carrers de Sitges, una mica trasbalsat per veure tantes persones amunt i avall. Se'm feia estrany veure les indumentàries que portava la gent, pensava mentre mirava els meus vells pantalons marrons de tela de lli subjectats amb tirants i la meua camisa blava de cotó de màniga llarga amb l'olor de salnitre encara impresa. Per no dir les meves velles espadenyes, que tant contrastaven amb les sabates brillants que veia als joves. Estava una mica confós amb tant soroll i tantes llums, tot i que m'anava acostumant. Vaig aturar-me a veure l'aparador d'una botiga, força il·luminat i amb unes peces de roba igual de peculiars, quan vaig notar uns copets insistents al maluc. Sorprès, em vaig girar i encara vaig estar més sorprès en veure un gos tan estrany. Era increïblement prim, tant que se li notaven les costelles. Era molt alt, tant que el seu llarg morro, amb el qual em donava els copets, m'arribava a la panxa. Tenia les potes i la cua llarguíssimes. Era de color negre nit, amb uns ulls marrons groguencs que em miraven amb afecte. No havia vist mai un gos així, els que jo coneixia eren més menuts, més peluts, no tan prims i treballaven al camp o vigilaven les masies.

Recordo que de seguida ens vam tornar inseparables. Amb els dies vaig acabar anomenant-lo Son, el meu amic era força dormilega...

Cada tarda, poc després de les 7, ens trobàvem davant del museu per recórrer el poble. Començàvem baixant la Punta, on la meravellosa llum de Sitges encara era la mateixa que recordava del meu temps, igual que l'olor de salnitre i els núvols que semblaven pintats en aquell cel tan blau... Això no havia canviat, encara se sentia que la llum de Sitges tenia un efecte embellidor en allò que tocava. La llum daurada del capvespre em recordava els quadres del Sr. Miró, amb aquells tons que semblaven mel. Trobava a faltar, però, l'olor de peix fresc i salmorra. Ara l'aire duia olor a una barreja de crema solar i salnitre. Una altra cosa que trobava bastant a faltar era passejar entre les barquetes dels pescadors,

aparcades en filera, envoltades de les dones que cosien les xarxes i els venedors ambulants. Ara la platja estava plena de tovalloles, hamaques, guinguetes i uns aparells que amb el temps vaig aprendre que es deien caiacs, paddle surf i motos d'aigua. És clar—vaig dir en veu alta —estem el 2025. Ja no es veia per enlloc la subhasta de peix a la sorra que es realitzava quan els pescadors arribaven amb les seves barquetes a la platja, ni les cases blanques dels pescadors a peu de platja.

Tot el que m'envolta havia canviat. El passeig estava sempre ple de gent, les velles cases de la meua època s'havien convertit en brillants botigues, terrasses a vessar de gent i edificis moderns. Algunes coses restaven inalterables, com la Punta presidida per l'emblemàtica església, el Casino el Prado, inaugurat a la meua època, el Palau del Rei Moro, l'Ermita de Sant Sebastià, el Santuari de la Mare de Déu del Vinyet, el carrer d'en Bosc i tot un seguit d'indrets que encara llüen en diferents racons del poble. M'agradava passar hores admirant-los, em sentia trist i content alhora. No havien canviat, tot i que l'entorn fos tan diferent, mantenien el seu encant.

El Son caminava al meu costat, com si sempre hagués estat amb mi. De tant en tant, algú ens mirava estranyat, potser per la meua roba d'època o per les seves potes llargues que semblaven tocar el cel. Passàvem pel carrer d'en Bosc, on abans hi havia tavernes de pescadors amb olor de vi i peix fumat. Ara, hi havia molta gent caminant —Son, aquí ja no hi ha lloc per mi —vaig xiuxiuejar—. Només m'entens tu. Ell em va mirar amb aquells ulls marrons groguencs, dient-me que el món encara tenia racons per nosaltres. Es va acostar i es va posar al meu costat, com si em defensés de tot el món.

—T'agrada aquest lloc? —li vaig preguntar.

El gos em va mirar i va sacsejar la cua, com si digués que sí.

Una vegada, una nena em va preguntar:

—És teu aquest gos? —assenyalant el Son.

—Sí, és el meu amic —vaig respondre, mirant el Son als ulls.

—Li dic Son perquè li agrada força dormir

—És molt alt! —va exclamar la nena—. Sembla un gos de pel·li de dibuixos animats.

Vaig somriure a la nena, no sabia que volia dir una pel·li i tampoc em podia imaginar un dibuix cobrant vida, quines coses tenia la gent d'avui en dia.

Ens vam aturar a la platja de Sant Sebastià, on el mar encara era el mateix, però la gent era diferent. Els turistes feien fotos, els nens corrien, i jo recordava com era la platja al meu temps, quan només hi havia pescadors i nens jugant a la sorra. El Son s'asseia al meu costat, i jo l'acariciava mentre mirava el mar. Ens quedàvem en silenci, gaudint del moment.

De sobte, vaig sentir un soroll estrany. Era una noia jove que parlava amb una màquina petita que

portava a l'orella. Vaig mirar el Son, desconcertat, i ell em va mirar com si volgués dir-me que no m'havia d'estranyar de res.

Més tard, quan caminàvem pel passeig, vaig veure grups de gent reunits al voltant de les taules de les terrasses, parlaven alt, reien, bevien diferents begudes de colors vius. Parlaven en idiomes que jo no havia sentit mai. Vaig pensar que aquelles terrasses eren molt diferents de les tavernes on es reunien els pescadors, aquelles que circumdaven la Ribera. Però no tan diferents, vaig sentir que la gent també compartia moments, però de diferent forma.

Al vespre, ens vam trobar amb una parella que jo havia vist aquest matí al museu. La noia va picar al noi al braç i li va dir al noi:

–Carinyo, no et sona aquest noi? –va dir mentre em mirava de reüll– Jo vaig apartar ràpidament la mirada, mentre continuava caminant ansiosament. Poc després li vaig comentar al Son:

–Company, no és moment que ens enxampin, oi? Tenim massa a perdre...

L'endemà i com cada matí, el Son i jo vam gaudir del meravellós trencar de l'alba en aquest indret màgic. Vam seure entre les impressionants estàtues de marbre blanc, ben junts l'un a l'altre, jo acariciant al Son mentre estàvem en pau i en silenci, gaudint del moment, desitjant que no s'acabés. Encara amb els cabells molls de la capbussada a la platja de Sant Sebastià, admiràvem la sortida del sol des de la vidriera d'aquell marc incomparable que era el mirador del museu Maricel. Cada dia gaudíem dels nostres passejos des de les 7 de la tarda, fins al matí, però quedava poc temps en llibertat... Algunes coses havien canviat des del moment que vaig tornar a aparèixer a Sitges, però per sort, hi havia coses que havien romàs intactes i l'amistat amb el Son m'havia permès entendre i gaudir d'aquest nou present. La vida continua.

Quan el Son va sortir del museu, vaig caminar pel passadís i ja davant del quadre d'en Joaquim de Miró i Argenter vaig sentir la crida de la platja i les barques, que ja m'esperaven un altre cop. Una darrera mirada i un comiat mut a la lluminositat especial de l'estança i al meu estimat Son abans d'esmunyir-me ràpidament dins del quadre i esdevenir de nou part de la pintura, immòbil en el 1885. Demà serà un altre dia–vaig pensar–mentre restava quiet.

Des de la tela, em fixava en el Son, que des del carrer em mirava amb ulls tristos.